

въ себѣ си корѣните и характерътъ на слово-производството въ народниятъ езикъ. Но за да дойдемъ до тие корѣни и за да изяснимъ характера на словопроизводството, ние сме длъжни преди сичко да възстановимъ народното произношение или фонетиката на извѣстните имена; а това бива възможно твърде рѣдко, защото тука са говори за такива имена, които не съществуватъ вече въ живо употрѣбление и които сж дошли до насъ, предадени въ чужеземна и разваленна форма, а понѣкогашъ и съ нѣколко варианта. Най-послѣ, личните имена и прѣкорете доволно чѣсто сж преминувале отъ единъ народъ въ други по причина на близкото имъ сѣдство, но политическата имъ зависимость, по родственните сжюзи и др. т., слѣдователно между тѣхъ могатъ да са срѣщатъ и такива, които, ако и да сж отъ чуждо происхождение, но не показватъ, щото лицата, които сж ги носиле, да сж принадлежѣле на това чуждо племе. Ние знаеме, че въ историята на сѣки единъ народъ могатъ да са срѣщатъ чужеплеменни лица, които сж са намирале на служба у туземни или близки тѣмъ по нѣкакви си други причини господаре (7). При сичките тие сжображения да разглѣдаме пакъ, до колко сж справедливи думите на Шафарика, че ушь „слѣдующите имена на сѣки безпристрастенъ човѣкъ ще да са представатъ както по вжтрѣшниятъ така и по вжнкашниятъ свой видъ като такива имена, които не заключаватъ въ себѣ си нищо славянско“ :*)

*) Кувратъ, Батбай, Котратъ, Алтицей, Адзекъ, Куберь, Асдарухъ, Тербелъ, Кормезии, Телець, Сабинъ, Паганъ или